

30 marca 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

BIBLIOTEKA

Urząd Patentowy
Warszawa

G08b. 13/08

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

No 1076.

Kl. 74 a 22.

J. Giesen,
Kolonja (Niemcy).

Bezpiecznik do drzwi, okien i t. p. urządzeń.

Zgłoszono: 18 sierpnia 1920 r.

Udzielono: 25 listopada 1924 r.

Pierwszeństwo: 9 stycznia 1919 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy bezpieczników tego systemu, który przewiduje zastosowanie drążka, zaopatrzonego w szparę, w którą przy zamykaniu zabezpieczanych drzwi zasuwają się części *h*, zaopatrzone w główki *i*. Przy otwartych drzwiach części te, dzięki swojej osoblwej główce, łączą się ze wspomnianą dźwignią i ogranicza w ten sposób szerokość otwarcia, co uniemożliwia niepowołanym osobom przenikanie do zabezpieczonych pomieszczeń. Nowość bezpieczników według niniejszego wynalazku, w odróżnieniu od znanych urządzeń tego rodzaju, polega na tem, że:

1) przy zamykaniu drzwi dźwignia, zaopatrzona w szparę, ustawia się samoczynnie,

2) przy otwieraniu drzwi dźwignia ta przyjmuje również samoczynnie położenie, powodujące alarm,

3) zwolnienie przyrządu hamującego dostęp, oraz unieruchomienie sygnalizacji alarmowej z zewnątrz, możliwe jest jedynie przy pomocy specjalnego klucza i to tylko jeżeli drzwi otwarte są tak dalece, jak to pozwala bezpiecznik, gdyż wtedy po wprowadzeniu i właściwem nastawieniu klucza drzwi są zpowrotem zamknięte.

Nowy bezpiecznik oraz sposób jego działania przedstawiają załączone rysunki. Fig. 1 wyobraża widok przyrządu z przodu, fig. 2 uwidacznia boczny jego widok, fig. 3 — podaje przykład klucza, służącego do wyłączania przyrządu.

Do futryny drzwi lub okna przytwierdza się dźwignię *a*, zaopatrzoną w szparę. Dźwignia ta łączyć się może zapomocą główki *i* z częścią *h*, przymocowaną do drzwi, skrzydła okiennego i t. p. jak to

wskazuje punktowanymi linjami zaznaczona pozycja dźwigni *a*. W myśl wynalazku może się dźwignia *a* odchyłać na trzpieniu *c* w płaszczyźnie prostopadłej do płaszczyzny obrotu. Odchylenie to jest możliwe dzięki podłużnej formie otworu *d*, przez który przechodzi trzpień *c* (fig. 2). Płaska sprężyna *e* powoduje odchylenie dźwigni *a* do punktowanego położenia w ten sposób, że główka *i* części *h* uderza przy zamknięciu w skrzydła *k*. Wobec tego dźwignia *a* odchyła się w bok, dopóki nie ześlizgnie się pod wpływem sprężyny *e* ponad główkę *i*, przyczem ta ostatnia wpada wtedy w szparę dźwigni *a*. Przy otwieraniu drzwi główka *i* suwa się w szparze dźwigni *a* ku jej końcowi przy jednoczesnym obrocie dźwigni. Wobec tego, że przy tym ruchu główka *i* oraz dźwignia *a* zajmują względem siebie ukośne położenie, następuje w znany sposób zabezpieczenie. Wypukłość *l*, znajdująca się poza czopem *e* zamyka jednocześnie kontakt *m*, włączając w ten sposób przyrząd alarmujący *n* (np. dzwonek elektryczny), ostrzegający o otwieraniu drzwi. Aby wyłączyć sygnalizację alarmującą, należy drzwi zpowrotem zamknąć, przez co dźwignia *a* zajmie położenie zaznaczone na fig. 1, punktowanymi linjami, a na fig. 2 linią *A — B*. Wówczas po odprowadzeniu ręką dźwigni *a* do jej pierwotnego położenia i przez przełożenie na czopie *c* do góry można drzwi otworzyć od zewnątrz. Uniemożliwia to przypadkowe nastawienie przyrządu zabezpieczającego. Część oporowa *f*, obracająca się również na czopie *c* ogranicza wywołane sprężyną *e* kołysanie się dźwigni *a*. Celem jest umieszczanie dźwigni *a* na płytce *b*, przytwierdzonej do futryny drzwi lub okna.

W celu zwalniania zabezpieczenia również od strony zewnętrznej i jednoczesnego wyłączania przyrządu alarmowego stosuje się następujące urządzenie. Na płytce *b* umieszcza się obracający się kołec, sztyft lub trzpień *p*, na który można zakładać

klucz *g* w rodzaju wyobrażonego na fig. 3. Otwór *o* klucza musi odpowiadać formie sztyftu *p*. Występ *q* służy jako oparcie dla dźwigni *a*. Przy otwarciu drzwi z zewnątrz powstaje szpara, pozwalająca założyć klucz na trzpień *p*. Klucz obraca się tak daleko, by występ *q* możliwie do dźwigni *a* zbliżyć i w jej stronę odwrócić. Gdy teraz drzwi zamyka się zpowrotem, dźwignia *a* przesuwa się poza występem *q*; przy dalszym zamykaniu obrót klucza *g* usuwa przy pomocy główki *i* części *h*, co powoduje zwolnienie bezpiecznika i drzwi można z łatwością otworzyć.

W celu umożliwienia zastosowania bezpiecznika do drzwi otwieranych zarówno w prawo, jak w lewo, zaopatruje się dźwignię *a* w skrzydła *k* z obydwóch stron. Odpowiednio do tego stosuje się również dwa trzpienie *p*, umieszczane symetrycznie po obu stronach punktu obrotu dźwigni. Przy drzwiach, otwierających się w lewo, należy jedynie przełożyć dźwignię o 180°.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Bezpiecznik do drzwi, okien i t. p. z dźwignią, obracającą się w płaszczyźnie prostopadłej do płaszczyzny podkładki (*b*) i zaopatrzoną w szparę, w którą w celu zabezpieczenia wchodzi główka (*i*) części urządzenia (*h*), tem znamienny, że dźwignia (*a*) pod wpływem sprężyny (*e*) obraca się w płaszczyźnie prostopadłej do płaszczyzny obrotu, tak dalece, iż zahacza samoczynnie o koniec części (*h*), stanowiącej główkę (*i*), ograniczając możliwość otwarcia drzwi, i włączając, dzięki swemu obrotowi, przyrząd alarmujący.

2. Bezpiecznik, według zastrz. 1, tem znamienny, że na podkładce (*b*) umieszcza się sztyft (*p*), na który zakłada się przez powstałą przy otwieraniu drzwi z zewnątrz szparę, dopasowany występ (*q*) specjalnego klucza (*g*), który to klucz obraca się tak

daleko, dopóki jego występ (*q*) nie zbliży się do dźwigni (*a*) i nie odwróci się w jej kierunku, przyczem występ ten (*q*) klucza (*g*) przy powrotnem zamknięciu drzwi, usuwa z dźwigni (*a*) główkę (*i*) organu zabezpieczającego, co umożliwia otworzenie drzwi.

J. Giesen.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

